

STRUAN MURRAY

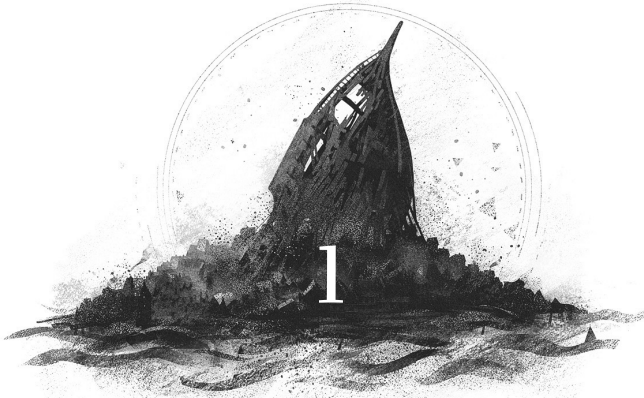
ORFANII APELOR

INSULA
EPAVEI

ILUSTRĂȚII DE
MANUEL ŠUMBERAC

Traducere din limba engleză de Maria Rizoiu

corint^vjunior

Întrecerea speranțelor

Băiatul zări lucind palid un rechin. Îi lăsă gura apă. Înotă printre razele de lună, sperând că rechinul nu-l va simți.

Deasupra, văzu un pătrat negru plutind pe mare. Două picioare albe atârnavă la margine, tremurând în unduirea valurilor. Știa că nu trebuie să le mănânce, tot așa cum știa că îi este foame.

Mai bine mânca rechinul.

Dădu puternic din coada sa imensă, iar apa se învolbură în jurul lui. În ultima clipă, rechinul țâșni în stânga, apoi în dreapta, apoi în stânga, iar băiatul simți cum, din vârful botului până la înotătoare, e străbătut

de un șuvoi de adrenalină. Sfâșie cu colții pielea rechinelui, iar apa se umplu de sânge. Rechinul îl lovi peste față cu coada, iar băiatul se aruncă înainte, mușcând cu putere, spintecând cu colții carnea și oasele și...

— SETH! strigă Ellie, lovindu-l în cap cu mânerul șurubelniței. Dă-te la o parte!

— *Mmm?* făcu Seth, cu ochii cât cepele.

— Mă *muști!*

— Ce? făcu Seth, aruncându-se în spate și făcând pluta să se încline, încât Ellie fu nevoită să se țină de catarg. În lumina lunii, urmele de dinți de pe brațul lui Ellie străluceau mânjite de salivă.

— Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, spuse Ellie, ștergându-se de salivă cu mâneca. Ai visat.

Seth se frecă în creștetul capului.

— Nu dormeam, zise el. E... E ceva sub barcă. Ceva mare.

Ellie își trase picioarele din apă.

— Te-a durut? zise Seth, cu ochii la urmele de dinți estomplate.

— Da, îngrozitor de tare, minți Ellie, luând de pe jos ceasul mic și stricat la care meșterea. Îmi ești dator cu încă o rundă.

Seth gemu, răsucindu-se pe burtă și ascunzându-și fața între palme.

— Nu. Mi-e prea foame ca să mai și gândesc.

— Dar trebuie să ne *distragem atenția* de la mâncare. Mai ales acum când devii canibal.

— Nu pe tine credeam că te mănânc. Credeam că mănânc un rechin.

— Ce rechin?

— Am văzut un rechin. Dar nu eram eu. Eram... altceva.

— Iar erai în mare? întrebă Ellie, iar Seth dădu din cap. În mod straniu, Ellie se simțea invidioasă ori de câte ori Seth pătrundea cu mintea în mare. Se temea că face asta doar ca să o evite. În ultima vreme se certau des, din te miri ce, doar ca să se împace după numai câteva minute. Ellie descoperise că e greu să fii tot timpul în compania unei singure persoane, chiar dacă era cineva la care ținea foarte mult, ca Seth, și, după calculele ei, erau pe mare de cel puțin trei luni.

— Tu primul, spuse ea.

— E musai? Seth se rostogoli pe spate. Era așa de înalt, încât trebuia să-și îndoie picioarele ca să poată încăpea pe plută.

— Da, fiindcă m-ai mușcat, spuse Ellie.

Catargul scârțâi cu jale, în timp ce vela flutura mângâiată de briza caldă.

— Bine, fie, spuse Seth. Se ridică în capul oaselor și se încruntă agasat, apoi spuse:

— Mi-aș dori...

— Sper, îl corectă Ellie cu blândețe. Cuvântul „dorință“ nu i se mai părea deloc plăcut.

— Sper, spuse Seth, privind în larg. La lumina lunii, arăta ca un desen în peniță, cu unghiuri ascuțite și părul negru vâlvoi. Sper... ca pe această insulă nouă să găsim două paturi adevărate, cu perne, în care să dormim până la prânz, fără să ne mănânce lupii.

— Asta nu e o chestie cine știe ce originală, zise Ellie. Sunt sigură că ai mai spus asta.

— Încă văd lupii ăia în vise, să știi. Cu ochii lor roșii și strălucitori.

— Nu aveau ochii roșii și strălucitori, spuse Ellie, deși, într-adevăr, nu fuseseră prea prietenoși. Îi treziseră pe Ellie și Seth cu urletele lor, pe o insuliță minusculă, cu o lună în urmă.

— Bine, e rândul meu, spuse Ellie, frecându-și mâinile. Sper ca pe noua insulă să găsim o grămadă de oameni care au nevoie să le inventez chestii, ca să pot crea aparate uimitoare cu care să transform insula într-un paradis în care toată lumea e tot timpul fericită și nimeni nu suferă.

Seth se uită lung la ea. Avea ochii mari, de un albastru glacial, iar uneori privea ca o pisică aflată la pândă.

— Cred că eu am câștigat, nu? spuse Ellie încântată, scoțând un briceag din unul dintre nenumăratele

buzunare ale paltonului ei vechi și peticit. Se târî pe coate până într-un colț al plutei, unde mai multe linii verticale fuseseră scrijelite în lemn, unele sub o literă E cioplită cam din topor, celelalte sub litera S. Cu bri-ceagul, Ellie mai făcu o linie sub litera E.

— De ce nu speri ca insula să fie deja un paradis? întrebă Seth.

— Poftim? făcu Ellie, suflându-și veselă părul din față.

— De ce speri să găsești un loc pe care să îl transformi într-un paradis? De ce să nu speri ca insula să fie *deja* un paradis?

Ellie strâmbă din nas.

— Păi atunci... eu ce-aș mai avea de făcut?

Seth o măsură cu privirea.

— Hai să ne concentrăm și să găsim insula, spuse el, uitându-se peste umăr bănuitor. Cât mai repede.

— Seth, îți spun pentru ultima oară, nu ne urmărește nimeni.

— Am văzut o velă, Ellie. Una neagră. Trebuie să fie Inchiziția.

— De ce ne-ar urmări Inchiziția? Inchizitorii cred că am murit.

— Poate și-au dat seama că ți-ai înscenat moartea. Sigur era o corabie. Am simțit-o în apă.

— Doar pentru că e o corabie în apă, nu înseamnă că ne urmărește. Acum hai să mai jucăm...

Seth se smuci într-o parte, cu ochii ațintiți asupra mării.

— *Acum* ce mai e? zise Ellie. Inchizitorii ne urmăresc călare pe delfini?

— Nu, e un banc de pești.

— Ce banc de pești?

— Cel despre care ți-am spus mai devreme, zise Seth încântat. S-a întors. Cred că peștii sunt atrași de mine.

Ellie își dădu ochii peste cap.

— Da, fiindcă ești nemaipomenit de interesant. De ce nu încerci să prinzi unul?

— Cum, cu mâinile goale?

— Cu *puterile* tale, Seth. Ar trebui să exersezi în fiecare zi, ca să nu uiți cum să le folosești.

Seth se uită la mare ca și cum ar fi fost plină de viermi.

— Nu-mi *place* să le folosesc, se rățoi el îmbufnat.

— Bine. N-ai decât să mori de foame.

Seth se uită urât la ea, apoi se aplecă deasupra apei și închise ochii, ținându-se cu mâinile de marginea plutei. Degetele i se încleștară, iar unghiile i se înfipseră în lemn.

Apoi, pe brațe îi apărură rotocoale întunecate. Seth se strâmbă, ca și cum ar fi fost cuprins de durere.

— Seth? zise Ellie și se apropie de el.

Seth deschise brusc ochii și întinse o mână deasupra valurilor. Se auzi un *pleosc* și ceva mic și lucios ieși zbătându-se din apă, direct în palma lui întinsă.

— Extraordinar! spuse Ellie bătând din palme, apoi tresări când Seth lovi cu putere peștele de catarg. După asta, nu se mai zbatu. Seth luă briceagul și desprinse iute pielea peștelui, pe care apoi i-l întinse lui Ellie. Carnea strălucea în lumina lunii.

— Cred că mai aștept până vom putea face focul, spuse Ellie, deși îi chiorăiau mațele de foame. Seth își înfipse dinții în pește, înfulecând cu poftă.

— Ești scârbos, declară Ellie.

Seth ridică din umeri, iar Ellie continuă să îl privească, apoi se apropie timid.

— Ei bine, cum faci? Silești apa să scuipe peștele sau îl convingi pe el să sară din apă?

— Nu știu sigur, zise Seth cu gura plină. Sigur nu vrei?

Își scoase un os dintre dinți, apoi îi flutură carnea mutilată pe la nas. Ellie o studie cu neîncredere.

— Poate să ți se facă rău dacă mănânci pește crud.

— Poți să mori dacă nu mănânci deloc.

Ellie luă peștele. Capul îi atârna strâmb de un firioșor de coloană vertebrală. Îl miroși, apoi luă o gură. Era și dulce, și sărat în același timp, iar carnea i se topea în gură.

Seth zâmbi și pleoapele i se îngreunară. Obosea ori de câte ori își folosea puterile asupra mării. În câteva rânduri, pe parcursul călătoriei, fusese nevoit să liniștească marea agitată sau să împingă pluta când vântul încetase să mai bată. De fiecare dată se prăbușise după aceea, cu pielea rece precum chiciura dimineții.

— Vrei să mai jucăm o rundă? zise Ellie veselă. Știa că e egoistă, dar nu voia ca Seth să adoarmă și să o lase singură. Când dormea, Ellie visa că e fugărită pe alei întortocheate. Când era singură, i se părea că aude un glas purtat de vânt.

— Te rog?

— Bine, oftă Seth. Sper... ca pe insula nouă să găsești pe altcineva cu care să joci jocul ăsta inutil.

— *Seth!* îi spuse Ellie, dându-i peste mână. Fii serios.

Seth nu izbuti să-și ascundă un zâmbet somnoros.

— Scuze. Sper ca pe insulă să învăț să pescuiesc cum trebuie, fără să-mi folosesc... (Aruncă o privire la rotocoalele albastre de pe pielea lui.) ... știi tu.

Ellie nu spuse nimic, așteptând mai mult.

— Asta e tot? zise ea într-un final. Dar *de ce* n-ai vrea să-ți folosești puterile?

— Fiindcă mă obolesc.

— Nu vrei să-ți faci prieteni noi pe insulă? *Ei* te-ar putea învăța să pescuiești fără să-ți folosești puterile.

Seth se ghemui cu brațele în jurul picioarelor.

— N-am încredere în oameni.

— Nu vor fi ca oamenii din Oraș, spuse Ellie. S-ar putea să fie buni. Și în mine ai încrede, nu-i așa? Și pun pariu că aveai încredere și în frații și surorile tale.

— Frații și surorile mele nu erau oameni, erau zei. Și toți au murit. În afară de Vrajmaș.

Ellie tresări, simțind o gheară în piept.

— Scuze, spuse Seth.

— Dar... nu știm sigur dacă au murit cu toții. Adică, toată lumea din Oraș credea că Vrajmașul e singurul care a mai rămas, dar apoi ai apărut tu. Poate că, dacă i-am găsi pe ceilalți zei, te-ar putea ajuta să-ți recapeteți memoria? Să îți aduci aminte cine ești, de fapt.

— Știu cine sunt. Sunt Seth. Și e foarte bine așa. E rândul tău, adăugă el scurt.

Ellie se încruntă.

— Bine. Sper ca pe noua insulă (făcu o pauză de gândire) să fie oameni... ca mine. Ca mama. Oameni care vor să inventeze lucruri, care vor să facă lumea mai bună. Sper să fie oameni care să-și dea seama că sunt specială.

Vorbind, Ellie simți cum i se zbârlește părul la ceafă, iar inima îi zvâcni de dorință. Seth își coborî privirea spre mână. Deodată, părea foarte interesat de o mică tăietură de la deget.

— Ce e? zise Ellie sec.

— Nu cred că jocul ăsta îți face bine. Îți faci speranțe prea mari. Habar n-avem ce vom găsi pe insula asta, dacă într-adevăr există.

Ellie simți un fior de mânie.

— Dar am văzut-o, era pe harta din Fortăreața Inchiziției!

— De parcă Inchiziția a fost întotdeauna de încredere, zise Seth dându-și ochii peste cap.

Ellie inspiră adânc. Avuseseră această discuție de multe ori. Dar înțelegea de ce Seth era așa de reținut, dat fiind că Inchiziția încercase să îl ardă pe rug.

— Dacă într-adevăr există, bombăni Seth, ar putea fi periculoasă. Altminteri, de ce ar fi vrut Inchiziția să o țină secretă?

Ellie se încruntă.

— Poate pentru că e un loc minunat și uimitor și nu vor ca toată lumea din Oraș să încerce să evadeze acolo?

— Pare prea puțin probabil.

Ellie îi aruncă o privire tăioasă și se întoarse cu spatele. Brusc, nu mai voia să-l vadă.

— Cred că eu am câștigat runda asta, anunță ea, luând briceagul și scrijelind încă o linie verticală lângă cele treizeci care se aflau deja sub litera E. Apoi, se uită la cele șase linii de sub litera S.

— Nu stai bine deloc, adăugă ea.

— Zău că nu-mi pasă, Ellie.

Ellie simți cum clocotește furia în ea. Înșfăcă rămășițele sfărtecate ale peștelui și le aruncă spre capul lui Seth. El se feri, iar peștele făcu *pleosc* în apă.

Marea se umflă, neagră și lucioasă, și se căscă pe mijloc, dând la iveală șiruri de dinți ascuțiți și o limbă grasă și roz. Gura se închise violent, iar peștele se făcu nevăzut, dar creatura se tot ridica, în timp ce apa se scurgea de pe trupul ei neted. Burta ei albă căzu peste plută, zgâlțâind-o așa de tare, încât Ellie alunecă și se rostogoli pe spate, iar pluta dispăru de sub ea. Fata se înecă înghițind apa sărată care îi intră pe nas, umplându-i gura și toate spațiile dintre piele și haine.

Ellie deschise ochii și prin apa tulbure o văzu: era o balenă ucigașă, cu pete albe pe părțile laterale și cu o înotătoare înaltă pe spate. Balena o privi o clipă, apoi se răsuci și se îndepărtă într-un șuvoi de spumă. Ellie fu cuprinsă de o undă de liniște când o văzu dispărând în negură. Dădu din picioare până la suprafață și mai aruncă o ultimă privire în adâncuri, temându-se ca rechinii să nu fi fost atrași de agitație. Dar nu era decât un gol nesfârșit care înghițea toată lumina.

Ellie se încruntă, clipind prin apa sărată. Fiindcă, totuși, *văzuse* ceva. Putea să jure. În adâncul negurii, era ceva încă și mai întunecat decât bezna.

O siluetă. Ceva cu formă omenească.

Ellie se holbă secunde în șir, încercând să se hotărască dacă ce văzuse era sau nu adevărat. Silueta când apărea, când dispărea. Atunci când se arăta, era nemișcată. Nu înota, ci zăcea încremenită. Fata simțea cum o privește.

Ellie clipi, iar silueta se făcu nevăzută, apoi ceva țâșni din adâncuri cu ea cu tot, ridicând-o tot mai sus. Apele se despărțiră, iar aerul cald al nopții îi mângâie pielea și îi umplu plămâni. Luna strălucea deasupra ei, la fel ca ochii luminoși ai lui Seth.

Băiatul o trase de pe spinarea balenei ucigașe pe plută, învelind-o cu paltonul ei lung din piele de focă. Se auzi un plescăit, o coadă întunecată se înalță deasupra lor, apoi dispăru cu un gălgăit apos și cu un foșnet de spumă.

— Ești bine? o întrebă Seth, bătând-o pe spinare. Ellie tuși, iar apa de mare îi țâșni pe nas. Fata clătină din cap.

— Nu-i nimic, spuse Seth. Balena nu voia să-ți facă rău. Cred că a venit aici din cauza mea. Hai să aprindem lampa cu ulei.

— Nu balena, Seth, spuse Ellie tremurând și ghemuindu-se lângă el ca să se încălzească. Cred că l-am văzut.

— Pe cine?

Ellie inspiră șovăielnic, iar Seth înghiți în sec.

— Ah.

Seth tăcu o vreme, apoi întrebă:

— Arăta ca fratele tău?

— Nu. Nu cred că mai poate lua forma lui Finn, după ce i-am făcut. N-am văzut decât o umbră, de fapt. Dar sigur era... *el*. Se uita chiar la mine.

— Dar nu-ți mai poate face rău, Ellie. Ai câștigat. Câtă vreme nu-i mai ceri să-ți îplinească vreo dorință, nu-și poate recăpăta puterile.

— Da, zise Ellie, izbutind să zâmbească stins. Da, ai dreptate.

— Și tu nu ți-ai mai pus nicio dorință, și nici n-ai de gând. Așa că nu îți mai poate face rău niciodată.

Ellie încuviință.

— Mulțumesc, Seth, spuse ea, învelindu-se mai strâns cu paltonul. Riscă să mai arunce o privire în mare, dar nu-și văzu decât propria reflexie. Când întoarse capul, Seth încă era cu ochii la ea. Surâdea cu un licăr poznaș în privire.

— Eu sper ca, pe insula nouă, să fie oameni buni care să ne lase să trăim alături de ei, care să ne dea de mâncare și să ne primească frumos. Sper să fie o insulă unde să îți poți face prieteni și să poți inventa aparate uimitoare și unde să nu ne găsească niciun in-chizitor. Unde nimeni n-a auzit vreodată de Vrăjmaș.

Ellie zâmbi și ea, dându-și din ochi o șuviță udă de păr.

— Cred că tu câștigi runda asta, sincer.

— Tu nu spui nicio speranță?

Ellie luă briceagul și scrijeli o linie sub litera S.

— Nimic nu poate întrece asta, zise ea întorcându-se spre el.

Dar, când li se întâlniră privirile, Seth zări ceva peste umărul lui Ellie și ochii i se căscară de uimire. Ellie se întoarse să vadă și ea.

Se afla la orizont. Un contur întunecat, colțuros, reliefat de lumina lunii.

O insulă nouă.